

Sygn. akt II K 11/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 listopada 2015 r.

Sąd Rejonowy w Legionowie w II Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodniczący S.S.R. Grzegorz Woźniak

Protokolant: Maciej Błaszczyk

przy udziale Prokurator Agnieszki Rokosz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 17.11.2015 r.

sprawy przeciwko

B. G. urodz. (...) w W.

syna L. i G. z domu G.

oskarżonego o to, że: w dniu 14 listopada 2014 roku w miejscowości C., woj. (...) kierował w ruchu lądowym samochodem osobowym marki T. (...) o nr rej. (...), przy czym nie zastosował się do prawomocnego orzeczonego przez Sąd Rejonowy dla (...) wyrokiem sygn. akt III K 36/14 zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych kat. B w ruchu lądowym obowiązującym do 7.01.2015 roku,

tj. o czyn z art. 244 k.k.

orzeka

I. Uznaje oskarżonego B. G. za winnego popełnienia zarzucanego mu w akcie oskarżenia czynu, stanowiącego przestępstwo z art. 244 k.k. i za to na mocy powołanego przepisu, przy zastosowaniu art. 37a k.k., wymierza mu karę 100 (stu) stawek dziennych, określając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 (dwudziestu) złotych.

II. Na podstawie art. 626 § 1 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k. i art. 3 ust. 1 Ustawy o opłatach w sprawach karnych zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa zwrot kosztów sądowych w kwocie 320 (trzysta dwadzieścia) złotych.

Sygn. akt II K 11/15

UZASADNIENIE WYROKU

z dnia 18 listopada 2015 r.

Sąd, na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego podczas rozprawy głównej, ustalił następujący stan faktyczny:

Oskarżony B. G. w dniu 19 marca 2014 r. wyrokiem Sądu Rejonowego dla (...), sygn. akt III K 36/14 został uznany za winnego popełnienia przestępstwa z art. 178a § 1 k.k. Sąd warunkowo umorzył postępowanie na 2 lata próby i orzekł wobec niego środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 1 roku, to jest w okresie od 7.01.2014 r. do 7.01.2015. Mimo tego oskarżony w dniu 14 listopada 2014 r. podjął jazdę samochodem osobowym

marki T. (...) o nr rej. (...), chciał przejechać znad Z. Z. do miejscowości C.. Miało to związek z telefonem kolegi o niewłaściwym zachowaniu jego narzeczonej. Oskarżony został zatrzymany w C. na ul. (...).

Dowód:

- wyjaśnienia oskarżonego (k.16,67),
- zeznania S. G. (k.11v,68),
- odpis wyroku (k.10).

Oskarżony w toku postępowania przygotowawczego przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił złożenia wyjaśnień (k.16). W trakcie rozprawy również przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, złożył wyjaśnienia (k.67). W wyjaśnieniach tych podał, że prowadził samochód, gdyż otrzymał telefon od kolegi, który przekazał mu, że jego narzeczonea zachowywała się dwuznacznie, postanowił to natychmiast wyjaśnić.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego, gdyż znajdują potwierdzenie w zeznaniach S. G. (k.11v,68) oraz odpisie wyroku (k.10).

S. G. zeznał w postępowaniu przygotowawczym (k.11v), że zatrzymał oskarżonego do kontroli drogowej, nie miał on prawa jazdy, a w czasie kontroli okazało się, że miał orzeczony zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych. Podczas rozprawy zeznał (k.68), że nie pamiętał sprawy, podtrzymał wcześniejsze zeznania.

Sąd dał wiarę zeznaniom tego świadka, gdyż są logiczne, rzeczowe i znajdują potwierdzenie w wyjaśnieniach oskarżonego oraz odpisie wyroku (k.10).

Sporządzone w toku postępowania dokumenty w postaci dokumentów wymienionych na k.68 zostały sporządzone przez powołane do tego osoby, były sporządzone bezstronnie i obiektywnie, nie były kwestionowane przez strony, stąd stały się podstawą ustalenia stanu faktycznego.

Ustalony stan faktyczny stanowi spójną, logicznie uzasadnioną całość. Poszczególne wiarygodne dowody wzajemnie się uzupełniają i potwierdzają. Na podstawie tego stanu faktycznego wina i okoliczności popełnienia czynu przypisanego oskarżonemu nie mogą budzić wątpliwości.

Sąd zważył, co następuje:

Wobec oskarżonego orzeczono prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego dla (...) z dnia 19 marca 2014 r., sygn. akt III K 36/14, środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, środek ten miał obowiązywać w okresie od 7.01.2014 r. do 7.01.2015 r. (odpis wyroku - k.10). Mimo tego oskarżony zaledwie 8 miesięcy po wydaniu wyroku naruszył ten zakaz i podjął jazdę samochodem. W dodatku poruszał się ruchliwą drogą, o znacznym natężeniu ruchu. Zachowanie oskarżonego niewątpliwie naruszyło dyspozycję art. 244 k.k., gdyż nie zastosował się do orzeczonego przez Sąd zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych.

Oskarżony ma 27 lat, jest kawalerem, nie ma nikogo na utrzymaniu, zdobył wykształcenie średnie, pracuje jako lakiernik i zarabia około 2.500 złotych miesięcznie (oświadczenie z k.66), jedno postępowanie karne wobec niego umorzono (k.7,10).

Stopień społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu był wyższy niż nieznaczny, w rozumieniu art. 66 § 1 k.k., gdyż oskarżony naruszył zakaz sądowy i podjął jazdę samochodem, mimo że nie miał ważnego ku tego powodu.

Stopień winy oskarżonego był znaczny, gdyż oskarżony działał umyślnie, celowo i świadomie naruszył orzeczony zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych.

Celem postępowania karnego jest zapobieganie popełniania przestępstwom i kształtowanie w społeczeństwie szacunku dla norm prawnych i słusznym interesów innych osób oraz wskazywanie, że orzeczone zakazy powinny być przestrzegane. Proponowane przez obrońcę warunkowe umorzenie postępowania byłoby niezasadne, gdyż poprzednie warunkowe umorzenie postępowania nie wpłynęło dostatecznie wychowawczo na oskarżonego i dopuścił się kolejnego przestępstwa. Byłoby niezasadnym dwukrotne warunkowe umorzenie postępowań karnych wobec oskarżonego.

Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd uznał, że karą adekwatną, sprawiedliwą i zdolną spełnić cele prewencji indywidualnej i generalnej powinna być kara 100 stawek dziennych grzywny. Kara ta powinna przez swą realną dolegliwość przekonać oskarżonego o konieczności przestrzegania porządku prawnego. Wysokość stawki dziennej określono na 20 złotych, gdyż oskarżony ma stałe dochody i nie ma nikogo na utrzymaniu.

W związku z postępowaniem Skarb Państwa poniósł wydatki, które nie powinny być przerzucane na ogół podatników, oskarżony może je zwrócić biorąc pod uwagę, że ma stałe dochody.